

Arrest

nr. 100 378 van 2 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 24 mei 1982.

Op 31 augustus 2011 legt de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning met mevr. V.S. af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Oostende.

Diezelfde dag dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als partner in een duurzame relatie.

Op 10 februari 2012 wordt een einde gesteld aan de wettelijke samenwoning en op diezelfde dag doet de verzoekende partij afstand van de procedure gezinshereniging die werd opgestart op 31 augustus 2011.

Op 6 maart geeft de verwerende partij de instructie aan de burgemeester van de stad Oostende om, met de mededeling dat verzoekende partij sinds 29 februari 2012 recht heeft op verblijf, het verblijfrecht in te trekken aan de hand van een bijlage 21, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Eveneens op 6 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Op 14 juni 2012 vernietigt de Raad bij arrest nr. 83 011 de beslissing van 6 maart 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 juni 2012 verduidelijkt het Bureau Geschillen van de Dienst Vreemdelingenzaken in een interne nota gericht aan het Bureau Gezinshereniging de inhoud van het arrest nr. 83 011 van 14 juni 2012.

Op 28 juni 2012 richt de verwerende partij een brief aan de verzoekende partij waarin wordt gesteld: *“U diende op 31.08.2011 een aanvraag in tot gezinshereniging met uw toenmalige partner, V.S. (...). Op 10.02.2012 legde u samen met mevrouw V. (...) een verklaring einde wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Oostende. Diezelfde dag heeft u met een geschreven verklaring ook afstand gedaan van de procedure gezinshereniging die u had opgestart. Door uw verklaringen dd. 10.02.2011 zijn zowel de bijlage 19 dd. 31.08.2011 als de bijlage 21 dd. 06.03.2012 zonder voorwerp. Uw aanvraag zal bijgevolg niet verder behandeld worden en u zal niet in het bezit gesteld worden van een F-kaart.”*

Eveneens op 28 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 24 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 13/07/2012.

(…)”

Op 4 september 2012 deelt de verwerende partij de burgemeester van de stad Oostende door middel van een brief mee: *“naar aanleiding van het advies van ons bureau geschillen trek ik de door mij opgestelde bijlage 13 dd. 28.06.2012 in. De betrokkene dient opnieuw in het bezit worden gesteld van de F-kaart.”*

Op 3 oktober 2012 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 24 september 2017.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”*

Het middel luidt als volgt:

“Verweerder dient het noodzakelijk evenwicht tussen haar beslissing en de ingeroepen feiten na te leven. In het bijzonder zal het redelijk karakter van een administratieve beslissing betrekking hebben op het bestaan zelf van de feiten, op de correcte juridische kwalificatie ervan, op de relevantie ervan, evenals op de beoordeling van de uiteindelijke beslissing met betrekking tot deze feiten.

Het redelijkheidsbeginsel maakt ontegensprekelijk de beleidsruimte van verweerder wat nauwer, want hij moet ingevolge dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur alle belangen tegen elkaar afwegen.

In casu blijkt duidelijk uit het Arrest van 14 juni 2012 (RvV 94.655) dat het humaan volkomen onverantwoord was zijn om aan verzoeker een verblijfsvergunning te weigeren, nu de vorige relatie tussen verzoeker en mevrouw S.V. (...) noodgedwongen beëindigd werd doordat mevrouw V. (...) (samen met haar zoon) verzoeker herhaaldelijk heeft geslagen, zodat verzoeker moeten vluchten is, en klacht tegen haar heeft ingediend bij de politie van Oostende (zie PV nr. GF 021453/11 dd. 27.11.2011). M.a.w.: aan verzoeker zelf valt helemaal niets te verwijten.

Hij is immers het totaal onschuldige slachtoffer van partnergeweld.

Het is niet zijn fout dat er plots aan het geregistreerd samenwonen met mevrouw V. (...) een einde is gekomen.

Hij is dan ook normaliter gerechtigd om aanspraak te kunnen maken op een beschermingsmaatregel zoals voorzien voor slachtoffers van partnergeweld zoals bijvoorbeeld verder verblijf in de gezinswoning. De politie heeft verzoeker er inderdaad op gewezen dat hij dit zou kunnen vragen, maar verzoeker wenste geen verder confrontatie meer aan te gaan met mevrouw V. (...), maar hij vroeg wel aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder de mogelijkheid te krijgen om verder in het land te mogen verblijven, waarvoor de weg nu eenmaal open lag na het vernietigingsarrest van 14.6.2012 van de 11° Kamer. (...).”

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In het eerste middel roept verzoeker de schending in van artikel 6 EVRM, van de algemene beginselen van bestuur, van het rechtszekerheid en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij genoodzaakt was om een einde te stellen aan zijn vorige relatie wegens partnergeweld en dat hij het niet redelijk vindt dat zijn verblijfsvergunning geweigerd werd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat huidig middel niet gericht is tegen de bestreden beslissing, bijlage 13, maar tegen een andere beslissing waarbij zijn verblijfsvergunning geweigerd zou zijn.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden

ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding» tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

De betwisting door een vreemdeling van de verwijdering van het grondgebied is geen geschil over burgerlijke rechten en verplichtingen, zodat artikel 6 van het EVRM geen toepassing vindt. (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk)

"Bovendien wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk zijn, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Met betrekking tot artikel 6 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel geldt in burgerlijke en

strafrechtelijke zaken en dat het vreemdelingenrecht een politiek recht is dat hier dus niet onder valt". (RW nr. 27.410 van 15 mei 2009).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welke wijze de bestreden beslissing de ingeroepen bepalingen en beginselen schendt.

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel."

Het middel luidt als volgt:

"Dat de bestreden beslissingen zoals alle bestuurshandelingen uitdrukkelijk dienen gemotiveerd te worden en de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Dat de motivering afdoende dient te zijn (artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991).

Dat het voor verzoeker dan ook volkomen onduidelijk is waarom de thans bestreden beslissing - reeds voor de 3^e maal - werd getroffen, temeer de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen bij zeer recent arrest van 14.6.2012 het eerste "bevel om het grondgebied te verlaten" ten gronde heeft vernietigd .

Verzoeker heeft immers de indruk dat verweerder deze voor haar negatieve beslissing niet kan pruimen, en dat zij daarom "een stok heeft gezocht om de hond te slaan" door meteen , amper 14 dagen na voormeld Arrest, op 28.6.2012 reeds een nieuw "bevel" uit te vaardigen, en nog eens 2 maanden later, reeds een derde "bevel" op 24.8.2012)....

Verzoeker heeft de nette indruk dat verweerder met twee maten en twee gewichten weegt vermits vele anderen die zich in dezelfde of gelijkaardige omstandigheden bevinden als verzoeker, wel een visum krijgen.

Dat verweerder dan ook onzorgvuldig te werk ging: "...elke bestuurshandeling moet gebaseerd zijn op juiste en relevante feiten. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid er overigens toe om zich volledig en correct in te lichten alvorens een beslissing te nemen " (VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet", T.V.R., 1992-93, 67- 68)."

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In het tweede middel roept verzoeker de schending in van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel.

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing verwezen werd naar een voorafgaande bevel ter kennis gebracht op 13 juli 2012, dat ondertussen ingetrokken werd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2012 dateert. Het eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 28 juni 2012, ter kennis gebracht op 13 juli 2012, bestond in het rechtsverkeer op dat moment.

Het bevel van 28 juni 2012, ter kennis gebracht op 13 juli 2012, werd ingetrokken bij beslissing van 4 september 2012.

Bovendien is het bestreden bevel niet alleen gesteund op het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een voorafgaande bevel om het grondgebied te verlaten, maar ook op het feit dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig visum in zijn paspoort.

Verzoeker betwist niet dat hij over geen geldig visum beschikte.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg redelijk en wettig.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Zoals supra is gebleken bevat de bestreden beslissing zowel een feitelijke uiteenzetting als een verwijzing naar de juridische grondslag op basis waarvan ze genomen werd.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verzoeker toont de ingeroepen schendingen niet aan.

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het beginsel 'non bis in idem'.

Het middel luidt als volgt:

"Verweerder stelt dat er aan zijn verblijfsrecht een einde wordt gesteld omdat "er geen gevolg is gegeven aan een vorig bevel"....

Maar men vergeet blijkbaar dat er wél beroep is aangetekend tegen dit tweede bevel, en dat dit beroep o.m. gesteund is op het "non bis in idem"principe, en op het voor verzoeker gunstige arrest van 14.6.2012 ! (...)

Het is ook zo dat aan dit geregistreerd samenwonen een einde is gekomen door het wangedrag van zijn gewezen vriendin: zij heeft verzoeker herhaaldelijk bedreigd; zij heeft blijkbaar een zware alcoholverslaving; zij heeft samen met haar zoon S. (...) verzoeker herhaaldelijk hard geschopt en geslagen, zij stak vaak met een vork in de zijde van verzoeker, zodanig dat er voor verzoeker uiteindelijk geen ander redmiddel meer was dan de woning te ontvluchten en strafklacht in te dienen wegens ernstig partnergeweld tegen mevrouw V. (...).

Deze strafklacht (PV nr. GF 021453/11) is hangende bij het parket te Brugge.

De Raad van State heeft in haar Arrest van 14.6.2012 (RvV 94.655) geoordeeld dat het inderdaad onbillijk zou zijn dat verzoeker nu nog eens extra gestraft wordt door het land uit te vliegen, omdat hij de moed heeft gehad een strafklacht in te dienen tegen zijn vroegere vriendin.

(...)

Evident is de thans bestreden beslissing een flagrant voorbeeld van inbreuk op het algemeen geldende rechtsprincipe "non bis in idem".

Verweerder kan niet twee keer dezelfde maatregel bevelen, waar de omstandigheden in se niet gewijzigd zijn ten overstaan van het recente Arrest nr. 83.011 van de Raad van 14.6.2012"

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In het derde middel roept verzoeker de schending in van het beginsel 'non bis in idem'.

Verzoeker stelt dat verwerende partij niet twee keer dezelfde maatregel kan bevelen, terwijl de omstandigheden in se niet gewijzigd zijn ten opzichte van het arrest nr. 83.011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 juni 2012.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bij arrest nr. 83.011 van 14 juni 2012 de beslissing van 6 maart 2012, waarbij een einde werd gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, werd vernietigd.

De bestreden beslissing is in casu het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 24 augustus 2012.

Dit bevel werd uitgevaardigd op het moment dat verzoeker zich in het Rijk bevond zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. Het bestreden bevel werd eveneens gesteund op het niet respecteren van een voorafgaande bevel van 28 juni 2012, ter kennis gebracht op 13 juli 2012, dat zich in het rechtsverkeer

bevond op het moment dat het bestreden bevel werd uitgevaardigd.

Verwerende partij merkt op dat de beslissing van 6 maart 2012, die vernietigd werd bij arrest nr. nr. 83.011 van 14 juni 2012 op andere motieven en juridische bepalingen is gesteund als het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 24 augustus 2012.

Verzoeker toont niet de ingeroepen schending niet aan.

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

2.4. De verzoekende partij geeft op duidelijke wijze te kennen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden uitgereikt nu haar verblijfsrecht ten onrechte werd beëindigd, wat te lezen valt in het arrest 83 011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgesproken op 14 juni 2012. Dit arrest vernietigt de beslissing van 6 maart 2012 die een einde had gesteld aan het recht van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij kan gevolgd worden in de redenering van het tweede middel dat de zorgvuldigheidsplicht niet is nageleefd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Ten gevolge van de vernietiging van de beslissing van 6 maart 2012 wordt de verzoekende partij in dezelfde toestand geplaatst als voor het nemen van deze vernietigde beslissing, dit is in een verblijfs-gerechtigde toestand van een verblijf van meer dan drie maanden.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat inmiddels door de verwerende partij een nieuwe beslissing is genomen die het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigt.

Integendeel: de verzoekende partij kreeg opnieuw een F-kaart uitgereikt op 3 oktober 2012. Door de bestreden beslissing te nemen zonder dat een einde is gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij en deze verblijfs-gerechtigd is, heeft de verwerende partij onzorgvuldig gehandeld. In die mate is het middel gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten word vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN